

Az Újtelepi Plébánia lelkipásztori lapja

2009. aug. 15. Nagyboldogasszony ünnepe

I. évfolyam 2. szám

Önköltségi ár: 70Ft

Augusztus vége magyar-keresztény önazonosságunk gyökereinek ünneplésében talál minket. Majd 1000 éve fiát, Imrét elvesztett Szent István királyunk 1038. augusztus 15-én országát a Boldogasszony pártfogásába ajánlotta. Mai, augusztus 15-i - parancsolt - egyházi, és 20-i, nemzeti ünnepünk szorosan összekapcsolódik tartalmában.

Szent István király ünnepén Krisztus sziklára épített házról szóló példázatát olvassa fel az Egyház. „**Minden magyaroknak**”, de különösen napjaink identitás-zavarral küszködő magyarságának és talajt vesztett magyar keresztényeinek **igen aktuális üzenetet közvetít Szent István ünnepének evangéliuma: „... az okos ember... házát sziklára építette.” /Mt 7,24./**

Nyelvünkben a ház és a haza szó ugyanabból a töből származik. **Ez a nap bennünket, magyar keresztényeket arra tanít, hogy csak Istenben bízhat és Őrá építhet, aki maradandó közösséget akar építeni.**

A mai nap egyszerre egyházi és állami ünnep. Azokban, akik “az egyház és az állam teljes szétválasztásának” hívei, ez talán rossz emlékeket idéz fel.

Mit jelent számunkra az a gesztus, amellyel Szent István király halála előtt a koronát, és újonnan létrejött királyságát felajánlotta az Istenszülő Szűznek? Azt fejezi ki, hogy ő nem politikai tényezőben, földi szövetségeseiben bízott elsősorban, hanem mert ráhagyatkozni az Isteni gondviselésre és a Szűz Anya pártfogására. Családnak tekintette népét, amelynek anyára van szüksége. Mint reálpolitikus épített a magyarságnak a korábbi, Mária-kultuszára is. Protestáns testvéreinkkel együtt **az ország felajánlásában a János-evangélium egy részletének - eredeti módon való - komolyan vételét ismerhetjük fel. Urunk Jézus a kereszten függve, halála előtt szeretett tanítványát édesanyjára bízta és édesanyját pedig, tanítványára. De jó lenne, ha mi magyarok újra szívünkbe fogadnánk**

az Úr Jézusnak ezt az ajándékát, amellyel szövetséget hozott létre tanítványai, s édesanyja közt.

Nem keresztény, de egy Istenben hívő testvéreink számára is van mondanivalója ennek a cselekedetnek: benne **az ország első embere kinyilvánította az Égi hatalomnak való alárendeltségét, és az egy Isten gondjára bízta országát, népét.** Csak megrögzött ateista, vagy gyakorlati materializmusba tévedt magyar testvéreinknek nem tudunk mit mondani; **Őértük még buzgóbban kell imádkoznunk. És talán a reménytelenségre gyógyírül felajánlhatjuk azt a reménységet, amely ünneplő szívünkéből sarjad.**

Lajos atya

A Szentatya üzenete a papság évére

XVI. Benedek pápa egy nappal a papság évének megnyitása előtt üzenetet intézett a világ valamennyi katolikus papjához. A többoldalas levélben a pápa a papi hivatás ideáljaira emlékeztette a lelkipásztorokat.

A mai papoknak Vianney Szent János, az arsi plébános példája által kell megtanulniuk, hogyan azonosulhatnak teljesen saját feladatukkal – hangsúlyozza a pápa.

A levélben a Szentatya a világiakkal való együttműködésre, a püspökökkel és a paptestvérekkel megélt egységre buzdítja a lelkipásztorokat. Ki kell használni az „új tavasz” lendületét is, amelyet a lelkeségi mozgalmak létrejötte jelent az egyházban. A pápa az egyházi személyek által elkövetett hibákról és mulasztásokról is szót ejt. Mint írja, az ilyen eseteket nem lehet eléggé sajnálni. Ezek leküzdéséhez nemcsak a gyengeségek beismerésére van szükség, hanem arra is, hogy a nagyszerű papok példájában örömmel ráismerjünk Isten ajándékára.

A pápa hangsúlyozza: a bűnbocsánat szentségét újra a lelkipásztorkodás középpontjába kell helyezni. „Az arsi plébános korában Franciaországban a gyónás nem volt sem egyszerűbb, sem könnyebb kérdés, mint napjainkban” – fogalmaz az üzenetben a Szentatya. Prédikációival és mindennapi jelenlétével Vianney Szent János mégis egyre több embert az egyházhoz tudott vonzani.

A témában ajánljuk a <http://papsageve.katolikus.hu/> honlapot.

Bíró László püspök levele:

Hívom a családokat – 2009. augusztus

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

Az ember-lét kezdete

A tudomány egyértelműen bizonyítja, hogy a megfogant magzat ember; a

nemét, tulajdonságait meghatározó tényezők a fogantatás pillanatában adóttak, semmi nem változtathatja meg ezeket, sem a magzati lét alatt, sem pedig később. Egyes köztestületek mégis megengedik maguknak, hogy hozzá nem értők többségi szavazata alapján kimondják: a magzatot még nem illetik meg az emberi jogok, vagy legalábbis csak bizonyos korlátokkal. A jog e téren is elszakad az erkölcstől, a jogi szabályozás olyasmit is megenged, amit erkölcsi alapon nem szabad megtenni.

Egy XX. századi gondolkodó felvetette: 6000 éves az emberevés első írásbeli említése; az emberiségnek azóta sikerült ugyan felszámolnia az emberevést, de vajon mennyi időre lesz még szüksége ahhoz, hogy világméretben megszüntesse az emberölést is? A halálbüntetést már egyre több ország alkotmánya tiltja, a parlamentek azonban törvényekkel védik az emberölés különböző egyéb formáit, szentesítik az eutanáziát, engedélyezik a még meg nem született ember megölését. Ez utóbbi igazolására tudományosan látszó érveket sorakoztatnak fel, hogy ugyanis a megfogant magzat még nem ember. A parlamenti képviselők azonban sok esetben nem tudományos ismeretek, hanem politikai indítékok alapján döntenek, gyakran az igazi tudomány megállapításait, a józan ész következtetéseit, sőt az általuk képviselt emberek érdekét is figyelmen kívül hagyva.

Korunk tudománya feltárta, hogy a foganáskor már biológiailag adott minden, ami az embert meghatározza. „Egy új élet kezdődik, amely se nem az apa, se nem az anya élete, hanem egy új emberi lényé, mely egyedülállóan fejlődik. Soha nem válna emberré, ha már az első pillanattól kezdve nem az lenne. ... Időre van szükség, hogy jellemző képességei kibontakozzanak, és cselekvőképessé válják.” (Donum Vitae 1). A fejlődés nem esetlegesen, hanem szigorú törvényszerűségek alapján, koordináltan

megy végbe, és eredménye egy minden másiktól eltérő egyed lesz. Ez a fejlődés folyamatos, szakaszai egymásra épülnek, egyik sem ugorható át. Valamennyi fejlődési szakasz egyedi, és jellemző az emberre. Régen azt mondták a születendő gyermekre: minden meg van már írva róla a „sors könyvében”; ma már tudjuk, hogy a sors könyve azonos a megfogant magzat sejtjeivel, ezek már hordoznak minden információt a leendő emberről, sőt, önállóan vezénylik fejlődését. Nem egy sejtkepződményből fejlődik ember, hanem a megfogant ember növekedik, fejlődik, majd megszületik. Gondoljuk meg: ha egy valami létezése első pillanatától kezdve csak egyféleképpen fejlődhet, és e fejlődés végeredménye csak egy megszületett ember lehet, akkor az a valami létezése első pillanatától kezdve valaki, azaz ember. Márpedig az emberi élet szent és sérthetetlen.

Mit tudtok szüleitektől életetek kezdetéről? Hogyan fogadtátok érkező gyermekeiteket? Idézzétek fel, hogyan kerestetek nevet gyermekeiteknek születésük előtt!

A még meg nem született gyermeket már a római jog (ius civile) szerint is megilletik az önállóan létező személyek jogaival azonos jogok, pl. örökölhetnek. Az ENSZ 1959-ben kihirdetett, a gyermekek jogairól szóló nyilatkozatában kimondja: „a gyermek különös védelemre jogosult születése előtt és után.” Az Emberi Jogok Amerikai Egyezménye (1969) hozzáteszi, hogy az élethez való jog minden embert megillet a fogantatás pillanatától. A XX.

században azonban gyakorlattá vált, hogy csak a tételes jogot tekintik követendőnek, az erkölcsi elvek nem képezik a törvénykezés alapját. Ha nem rendelkezik a törvény arról, hogy a fogantatás pillanatától kezdve a magzat teljes értékű ember, akkor már vitatják: megilleti-e a még meg nem született gyermeket a legalapvetőbb emberi jog, az élethez való jog. Korunk embere magának tulajdonítja az élet és a halál, különösen a nálánál gyengébbek, a védtelenek élete feletti döntés jogát. A magzat-ember pedig valamennyi ember közül a leggyöngébb, legvédtelenebb, főként, ha szülei sem állnak ki mellette.

Az emberi élet keletkezésének titkát szemlélve csodálat tölt el minket. Ezt a titkot sem a természettudomány, sem a filozófia nem tudja teljességgel megmagyarázni. Bármennyire igyekeznek is a szülők gyermekük számára a legkedvezőbb anyagi, pszichikai, érzelmi feltételeket megteremteni, létének értelmet adni nem tudnak, személyiségét meghatározni nem képesek. Csak munkatársai a Teremtőnek, csak az Ő akaratával megegyezően tevékenykedve szolgálhatják gyermekük javát, hiszen Ő az élet egyedüli Ura.

Beszéljete meg eseteket a rokoni, baráti, ismerősi körből, amikor a gyermek személyisége a szülők elgondolásától eltérő módon alakult! Mi segíti a szülőket gyermeküket olyannak elfogadni, amilyen?

A magzatnak azonban nem csupán emberi teste van, hanem lelke is; már hordozza szellemi tulajdonságainak csíráját is, mindazt, ami magasan a többi élőlény fölé emeli. Az ember ugyanis nem „gondolkodó anyag” (Lenin) vagy „meghatározatlan állat” (Nietzsche), hanem személy: test, szellem és lélek egysége. A fogantatás pillanatában a Teremtő saját képmásával ajándékozta meg, egy új, teljes emberi méltósággal bíró emberi személy élete kezdődik. Az istenképmáság emeli ki a gyermeket a létezők sokaságából, noha érte maga semmit sem tett. A gyermek maga ajándék és megajándékozott is. Az ajándékok nem cél nélküliek; mindenkinek hivatása, rendeltetése van. Istennek mindenkivel terve van, de Ő gondoskodik is mindenkiről. A házassággal és a családdal megalkotta a magzat és a gyermek fejlődésének legmegfelelőbb intézményét. Édesanyját és édesapát állított mellé, akiktől megtanulhat szeretni és magát bizalommal másokra rábízni, és akik olyan harmonikus családi légkört teremtenek, amelyben a gyermek megéri, milyen boldogságra van meghívva. A szülőkön keresztül tágul ki a gyermek horizontja a természetes gyermekségen túl az istengermekség felé, érti meg az Atya iránta érzett, kikezdhethetlen szeretetét.

A gyermeknek felnőtt emberré kell válnia, hogy betölthesse hivatását, hogy elérhesse azt a célt, amelyet teremtésekor Isten eléje tűzött. Jézus azonban figyelmeztet minket: „Ha nem lesztek olyanok, mint a kisgyerekek, nem mentek be a mennyek országába. Aki ugyanis kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában”

(Mt 18,3-4). A gyermek egyszerű és őszinte, alázatos és engedékeny, mindent befogad és elhisz, nem aggódik önmagáért, mert feltétlen bizalommal van szülei iránt. Őrizzük meg ezt a gyermeki lelkiületet, bízunk a Teremtő szavában: „Ne félj, mert megváltottalak! Neveden szólítottalak, az enyém vagy. Ha átkelsz a vizeken, én veled vagyok, és ha a folyókon, azok nem borítanak el; ha tűzben jársz, nem égysz meg, és a láng nem perzsel meg téged. Mert én vagyok az Úr, a te Isteded, Izrael Szentje, a te szabadítód; odaadtam érted váltságul Egyiptomot, Etiópiát és Sábát helyetted. Mert drága vagy szememben, becses vagy, és én szeretlek téged.” (Iz 43,1-4)

Hogyan tapasztaltátok meg Isten szeretetét életek egy-egy nehéz percében? Szüleitek, nagyszüleitek családi otthonának milyen vonásait szeretnétek átörökíteni gyermekeiteknek?

Levelem kiegészítéseként figyelmetekbe ajánlom a MKPK Boldogabb családokért c. körlevele 74-76. pontjait.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke

Bíró püspök úr minden hónapban „Hívom a családokat” címmel útmutatást ad a családok számára, amelyek a <http://www.magyarurir.hu/> oldalon megtalálhatóak.

VIANNEY SZENT JÁNOS plébános élete, 1. rész (ünnepe: Augusztus 4.)

* Dardilly, Lyon mellett, Franciaország, 1786. május 8.
† Ars, Franciaország, 1859. augusztus 4.

Ritkán volt alázatos, sőt megalázott embernek ily nagy dicsőségben része: egy kicsi, tudatlan szolgagyerekből, aki istállóban aludt, a mindenható Isten sokféle próbatétel által látnokot és csodatévőt nevelt magának, és szentté tette őt. Jean-Baptiste Marie gyermekkorában a nagy francia forradalom korszakába esett. Tizenegy éves volt, amikor otthon, a szobájukban „a nagy óra alatt” először járult szentgyónáshoz egy papnál, aki megtagadta az alkotmányra teendő esküt. Éjnek idején járt hittanórákra, melyeket a kolostorukból elűzött, civil ruhát öltött apácák tartottak. Első szentáldozáshoz egy alig megvilágítható istállóban járult, amely elé, hogy eltereljék a hatóságok figyelmét, nagy szénásszekeret húztak. Az elemi iskola óráin csak néha vehetett részt, atyjának

ugyanis szüksége volt az ő munkaerejére is a mezőn. Ezért alig tanult meg írni és olvasni. Ráadásul nehezen tanult, s amit megtanult, nagyon hamar elfelejtette. Balley abbé, a párizsi Szent Genovéva-apátságból vidékre került igen művelt pap fölfigyelt Jánosra. Ez a pap Ecullyben volt plébános, ahová maga mellé vette és felkészítette a papszentelésre. A terv azonban, hogy Jánosból pap legyen, több akadályba is ütközött. Kezdve azon, hogy Jánost besorozták a napóleoni hadseregbe (ahonnan

megszökött), és befejezve a sort a szemináriumi tanárokkal, akik Jánost – szellemi képességei alapján – nem találták papi pályára alkalmasnak. De szerencsére a lyoni érseki helynök, Balley abbé barátja pártfogóan kiállt János mellett, s végül szentelésre bocsátották ezzel az indoklással: „Jámbor lélek, ismeri a rózsafüzért, és tiszteli a Szűzanyát. A többit a kegyelem és a szíve majd elvégzi.” Amikor pedig a helynök aláírta a szentelési okmányt, megjegyezte: „Az Egyháznak nemcsak tudós, hanem jámbor papokra is szüksége van, és ez az ember az!”

Másfél hónappal a waterlooi csata után – a fegyverszünet épp akkor lépett életbe – Grenoble-ban pappá szentelték. Első szentmiséjét 1815. augusztus 14-én mutatta be a szemináriumi kápolnában. Mialatt ő a főoltáron első miséjét mondta, két mellékoltárnál két osztrák katonapap misézett. Az újmisést János azonban egy ideig nem gyóntathatott, mert a püspöki hivatal túl hézagosan találta teológiai műveltségét ahhoz, hogy a gyóntatói joghatóságot megadják neki. Ez volt a későbbi nagy gyóntató utolsó megaláztatása. Mikor azután végre az engedély megérkezett, atyai barátja, Balley abbé térdelt elébe elsőnek, és kérte tőle a feloldozást. Majd szeretettel és humorral taníttatta János atyának az imádságokat, s bővítette a gyóntatáshoz és az aszketikus élethez szükséges ismereteit. Másfél évig tartott ez a kölcsönös szeretetben és támogatásban megélt barátság, majd János egyedül maradt, mert Balley abbé meghalt. Nagy veszteség volt ez János atya számára. Ő, aki mindentől megvált, a szobájában, a mosdója felett őrizte Balley abbé tükkrét, „mert – mint mondta – ez tükrözte vissza az ő arcát”. Ezután Püspöke Arsba küldte őt plébános helyettesnek. 1818-ban egy februári napon kelt útra, s ködös estén érkezett meg Arsba, a kicsi, elkereszténytelenedett faluba volt, mely nem volt sem jobb, sem rosszabb, mint a Lyon környéki falvak általában. A faluban mindössze hatvan család lakott, de kocsma volt három. Gyalog érkezett, maga mögött húzva egy kis kézikocsit, rajta néhány bútordarab. Amikor odaért a plébánia határához, letérdelt az út porába és imádkozott a helységért Őrangyalához, ahol az életét akarta áldozni az emberekért. Mindenesetre János itt minden apostoli buzgósága ellenére nagyon egyedül és nagyon magányos volt. Később mégis vágyakozással telt szívvel emlékezett ezekre az időkre: „Hat vagy hét esztendőn át azt csináltam, amit akartam.” Pedig éppen ez a néhány év volt életében a legkeményebb vezeklés ideje. Alig evett valamit: a háztartását maga vezette, ami abból állt, hogy egy hétre való krumplit megfőzött, s ette, amíg tartott. Éjszakánként fogta a lámpását, átment a templomba, bezárkózott, és virrasztott az Oltáriszentségnél. Mindezek ellenére érkezése után két évvel súlyos lelki válságon ment át, aminek részben ez a kegyetlen vezeklése is oka volt. Emellett azonban szinte állandóan kínoztta a tudat, hogy a tanulnivalókat nem a megfelelő szinten sajátította el, s ezért nem elég jól látja el hivatalát. Teljes reményvesztettségben

kérte a lyoni érsektől, hogy elhagyhassa Arsot. Az érsek megértette nehézségeit, és áthelyezte Salles-ba. Csakhogy a Saone folyó áradása miatt, s mert néhány megtért hívője ekkor már tiltakozott a távozása ellen, nem tudott elutazni. Feladta tehát távozási tervét, és másodsor is „eljegyezte magát” a faluval. Belevetette magát a munkába: felújította öreg templomát, és a környékbeli falvakban részt vett a hitélet fellendítésére akkoriban mindenfelé tartott népmisziókban. Itt ugyan prédikálni soha nem hívták, de az egyik sarokban mindig gyóntathatott.

Miközben a többi pap között – saját szava szerint – olyan volt, mint a falu ügyefogyottja, azokat a lelkeket, akik rábízták magukat, teljes biztonsággal vezette a tökéletesség útjára. Ez volt az első megnyilvánulása annak a különleges lelki képességnek, amely később Arsot zárandokhelyé tette. Néhány család, akiket megragadott János szava és élete, áttelepült Arsba, s lassanként maga a falu is, amelynek lakói hosszú ideig érzéketlenül nézték papjuk próbálkozásait, kezdett megváltozni. De hamarosan jelentkezett a sátán reakciója is. Az ürügyet egy leányanya szolgáltatta. Gyermekeinek születése után a plébánia falát telemázolták gyalázó és rágalmozó kifejezésekkel, a környékbeli városok kávéházaiban mindenütt az arsi pap „esetét” tárgyalták. János már várta, mikor jön a püspöke, hogy furkósbottal verje ki a faluból. Ugyanebben az időben mondta el azokat a prédikációit, amelyekben „rettenetes igazságokat” hirdetett. Nyolcvanöt prédikáció vázlata ránk maradt, amelyeket 1820–1839 között mondott el. E beszédek a korabeli prédikációgyűjteményekből származó, vesződségesen készített kivonatok. Az a néhány változtatás, melyeket a kis plébános meg mert tenni, arról tanúskodik, hogy a hittudomány területén bizonytalanul mozgott, és csak azért változtatott a kész anyagon, hogy „félelmet keltsen”. Közben a szomszédos plébánosokkal való feszültsége egyre csak nőtt. Kollegái följelentették János atyát a püspöknél, és megtiltották a saját híveiknek, hogy az arsi papot hallgassák. A bírálatok, amelyek mindenfelől érték, nagyon meggyötörték a pástort. Ráadásul éjnek idején a sötétség fejedelme is támogatta őt, hogy teljes reménytelenségbe és kétségbeesésbe hajszolja. A belső szenvedésektől nem tudott aludni, a félelmetes és kegyetlen jelenések mindennapos próbatétet jelentettek. Amikor a szomszédainak beszélt erről, a jámbor hívők közül többen puskával a vállán vonultak a plébániára, hogy együtt virrasszanak vele és megvédjék – immár szeretett – plébánosukat minden rossztól. A szentmise volt az egyetlen forrás, ahol felüdülést talált. Mindez pedig azért történt, mert János olyan kapcsolatban volt Isten világával, mint a szentek közül is csak kevesen. 1826-ban – az arsi plébános ekkor negyven esztendő volt – a faluban változás történt: „A kegyelem olyan erővel hatott, vallotta az egyik tanú, hogy senki sem tudott neki ellenállni.” Ekkor határozta el, hogy a Gondviselésről elnevezett arsi iskolát átalakítja a szegény és kitett

kislányok otthonává. Legalább köztük meg akarta érezni annak a boldogságnak az előízét, amely a mennyek országának sajátja. Minden délután hittanórát tartott nekik, és köztük művelte az első csodát is: lisztet szaporított. Ezzel az otthonnal olyan anyagi gondot vállalt magára, amely haláláig elkísérte. De mit számított ez, amikor szívének, irgalmasságának és hitének ez volt egyetlen földi menedéke. Belső elhagyatottságában másodszer is áthelyezését kérte – majd ismét lemondott róla. (folytatás a következő számban)

Eukarisztia- szentáldozás

Vianney Szent János gondolataiból

- Jöjjetek áldozni, jöjjetek Jézushoz, jöjjetek, éljetez belőle, hogy Őerte éljetez.
- A teremtett világban minden élőlénynek táplálkoznia kell, hogy éljen. A jó Isten ezért növesztette a fákat és a növényeket. Szépen terített asztal ez, ahol minden állat megtalálja a neki való táplálékot. Azonban a léleknek is táplálkoznia kell... Amikor Isten táplálékot akart adni lelkünknek, hogy támogassa az élet zarándokútján, körültekintett a teremtett világon, s nem talált semmit, ami a lélekhez méltó lett volna. Akkor visszavonult önmagába és elhatározta, hogy önmagát adja neki... Ó, lelkem, mily nagy vagy, hogy téged csak Isten tud kielégíteni!
- "Mindazt, amit az én nevemben kértek az Atyától, Ő megadja nektek." Soha nem gondoltunk volna arra, hogy Istentől saját Fiát kérjük. Amit azonban az ember nem mondhat vagy nem tud elgondolni, s amire soha nem mert volna vágyódni, Isten a maga nagy szeretetében kimondta, elgondolta és teljesítette. Soha nem merészeltük volna azt mondani Istennek, hogy adja halálra Fiát értünk, hogy adja nekünk eddelül a testét, és italul a véré! (...)
- Amikor Urunk lakást vesz egy lélekben, boldog, hogy eltöltheti örömmel és boldogsággal (...)
- Ne mondjátok, hogy nem vagytok méltók. Igaz, nem vagytok azok, de szükségtök van Őrá.
- Olyanok vagyunk, mint az az ember, aki éhen hal a gazdagon megterített asztal mellett.
- Ha az Úr méltó voltunkra gondolt volna, soha nem alapította volna meg a szeretet szentségét, mivel arra senki a világon nem méltó; Ő akkor szükségleteinkre gondolt, arra, hogy mindnyájunknak szükségünk van Őrá.

(http://www.plebania.net/hittanterem/?op=view&k_id=13)

Ovis tábor Szobon - 2009

18 gyerekkel voltunk táborban a Szobi plébánián. A tábor témájának József történetét és az imádkozást választottuk. A történetet bábjátékok és előadások keretében ismerték meg a gyerekek. Az imádkozáshoz tartozó történeteket játékok segítségével mutattuk be. A gyerekek maguk is csoportokban adták elő a történeteket. Úgyesen kézműveskedtek: az ő általuk készített kendőkben kirándultunk, kisvonatoztunk és játszótérreztünk. Közösen készültünk elő Lajos atya által tartott szentmisére. Akadályversennyel zártuk a tábort. Majd este tábortűzzel búcsúztunk.

Plébániai hittanos tábor Mátraszőlösön - 2009

Az idén először táborozott a két új közösségi csoport. A tábort Mátraszőlösön szervezték meg számunkra a közösségek vezetői: Agárdi Kriszti és Marica, Péterfia Bálint és Darvas Marci. Rengeteget játszottunk, kézműveskedtünk, énekeltünk és mindezt a „betyárság” jegyében. Példát vettünk a híres betyárok segítőkészségéről, bátorságáról, talpraesettségéről, és becsületéről. Sokat kirándultunk a hegyekben. Leghosszabb túránk a kis hollókői templomhoz vezetett, ahol szentmisén vehettünk részt, melyet Lajos atya mutatott be. A szentmise végére már el is felejtettük a hosszú séta fáradalmait. Minden este tábortűzet raktunk és amellet imádkoztunk és énekeltünk. A búcsúestén végül a tűz mellett mindenki érdemes betyárnak találtatott, amelynek emlékére gúnyát, oklevelet és csokit kaptunk. Rengeteg élményben volt részünk, sokkal jobban megismerhettük egymást, és segítőkinket a tábor ideje alatt. Nagyon hálásak vagyunk a vezetőinknek, akik erőt és fáradságot nem kímélve ezzel a csodás tábortal ajándékoztak meg bennünket.

IV. Egyház Megyei Ifjúsági Tábor (EMIT) Bodajkon - 2009

Az idén öten vettünk részt plébániánkról július 7-11 között az Egyház Megyei Ifjúsági Táboron. Mottója: „**Nagyon jó az Úr minden műve**”. A 3 évente megrendezésre kerülő EMIT-et ez alkalommal Fejér megyében, Bodajkon szervezte meg a Hitoktatási Felügyelőség 330 13-19 éves fiatal számára 20 pap segítségével. Táborhelyünket körülvevő hegyekből madáracsicsérgés hallatszott, a fűvet mezei virágok borították. Környezetünkkel összhangban a tábor központi témája a teremtett világ védelme volt, vagyis a teremtésvédelem. Három altáborba soroltak minket életkor szerint, a hovatartozást a nyakkendőnk színe mutatta. Nyakkendője minden résztvevőnek, vezetőnek, lekipásztornak, zenésznek és műszaki segítőnek volt. Az egyes altáborok más-más feladatokat kaptak, amiket gyakran kb. 12 fős

kiscsoportokban valósítottunk meg. Sokat beszélgettünk arról, hogy hogyan írnak az evangéliumok az életről, gyönyörködtünk a természetben, az Ur művében. Sokat énekeltünk, táncoltunk, sportoltunk. Tartalmas előadások hangzottak el, sok közös imádság volt. Minden nap részt vettünk közös szentmisén, amit a jelenlevő papok egyszerre celebráltak. Több pap gyóntatott a programok közötti szünetekben. A 3. nap reggelén Erdő Péter bíboros úr látogatta meg a tábor és kötetlen beszélgetést folytatott velünk. Minden altábor 6-6 kérdést tehetett fel Bíboros úrnak és valamennyire választ kaptunk. Pénteken nagyon szép zarándokúton vettünk részt a környéken, aminek sikerét még az apadhatatlan eső sem akadályozhatta meg.

Zárásként a Szent István Bazilika altemplomában gyűltünk össze, utoljára énekeltük el a 2006-os és 2009-es tábor himnuszát, végül Béla atya egy áldással bocsátott útnak minket.

A táborban nagyon sok élményben részesültünk, megismerkedtünk más plébániák fiataljaival, papjaival, életre szóló barátságok születtek. Köszönjük, hogy az Egyházmegye és a Plébánia a részvételünket lehetővé tette. (Ecsedi Mariann)

ALPHA

Napjainkban új érdeklődés tapasztalható a keresztény hit, pontosabban Jézus személye iránt. A keresztények mindig is csodálattal fordultak hitük alapítója, életük Ura felé, de az utóbbi időben sokan újra érdeklődni kezdtek iránta, akik nem gyakorolták a hitet. Sokan tesznek fel kérdéseket Jézusról: pl. Egyszerű ember volt vagy az Isten Fia? Ha Isten Fia, hogyan befolyásolja ez a mindennapi életünket?

Az ALPHA csoport összejövetelei 10+2 héten keresztül zajlottak. Minden alkalom kötetlen, kellemes vacsorával kezdődött, majd közösen meghallgattunk egy előadást. Ezt követte a témáról szóló beszélgetés, megosztás, ahol nem volt kötelező megszólalni, de kötelező volt egymást végighallgatni. Az előadások és a felvetődő kérdések azok számára is érthetőek voltak, akik vallási oktatásban még nem részesültek, viszont azoknak is sok új gondolatot, szempontot adott, akik rendszeresen gyakorolják hitüket és képzetek ilyen téren. Az összejövetelek többünk számára hamarosan a hét fénypontját jelentették, amikor ki lehet lépni a mindennapi élet mókuskerekéből és az életről, Istenről beszélgethetünk jó társaságban és elgondolkodhatunk az élet legfontosabb kérdésein. Mindenkinek ajánlom, nem fogja megbánni a részvételt. (Péterné Molnár Gizella)

Előretékinő

- Aug.16-án 9-es mise után **várom a fiatalokat kenuzásra!**
- **Augusztus 20-án 17 órára** szeretettel hív Bátoros atya Szent István Bazilika ünnepi szentmiséjére és a Szent Jobb körmenetre.
- Augusztus **24-én Enszől Ellák** atyáért mutatunk be szentmisét, utána agapét tartunk a plébánián.
- **Augusztusban megkezdődik a templomunk belső felújítása:** repedések varratozása, elektromos vezetékvezetés /világítás, fűtés, riasztó, hangosítás/,... és egyéb munkálatok melyek az ősz folyamán fejeződnek be reményeink szerint.
- Szeptember 13-án a 9 órás diákmisén tartjuk a **Veni Sancte-t**.
- Szeptember 14-én **képviselő testületi ülés** lesz.
- Szeptember 15-én 19.30-kor **az idei elsőáldozók szüleit várjuk megbeszélésre a plébánián.** / Várjuk a jelentkezéseket!
- **Alpha kurzus indul** szeptember végén. Kicsoda Jézus? Miért olvassam a Bibliát? Hogyan vezet minket Isten? Hogyan imádkozzunk? Ha ezekre, és még más kérdésekre is keresed a választ, hívunk és várunk. **Ha szeretnél részt venni az Alpha kurzuson, akkor szeretettel várunk egy vacsorára 2009. szeptemberben 18-án 19órákor. Előzetes** jelentkezés a kurzusra feltétlenül szükséges a Plébánián vagy Agárdiné Kálnássy Évánál a 06-20-361-1642-os számon.

Templomunk augusztusi miserendje

Hétköznapokon: 18:30-kor

Szombati szentmise: is **18:30-kor!**

Csütörtöki szentségimádás a 1/2 7-es szentmise előtt!

Vasárnap: 9.00-kor (gyermekeknek), **10:30-kor és este: 18:00!**

Egyéb

- Továbbra is várunk jelentkezőket a péntek esti szentmise után takarításra és virágoskert gondozásra. Feliratkozni lehet a templom hátsó részében elhelyezett jelentkezési lapon.
- Köszönjük a számtalan beérkezett javaslatot újságunk címére. Kérjük, hogy közösen válasszuk ki a véglegest talán az alábbiak közül: Új Élet, Élő Kenyér, Harangszó, Élet és Lélek, ... stb.
- Az újsággal kapcsolatos észrevételeket, javaslatokat várjuk a szerkesztőség címre: szep.szerk@gmail.com, vagy a szekrestyébe.

Kiadja: Rákócscsaba Újtelep Szt. Erzsébet Plébánia: 1171 Bp., Szabadság sugárút 39.
Tel: 258-40-74, F.kiadó: Szőke Lajos plébános; Szerk.: Péter Zoltán. Készült 200 pld-ban.